

Hồi Thứ Năm Mười Hai

THIỆT KỶ VÔ SONG KHIẾP QUẦN TÀ

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lăng nhẹ khoát tay, hai gã áo da liền tức dừng tay. Thật tội nghiệp cho Lộc Vọng Phát sớm đã hơi thở thoi thóp ngất xỉu đi rồi.

Hồng Song Lăng nhếch môi cười nói:

– Chỉ một chút trừng phạt thế này mà các người còn không chịu nổi, lát nữa đây năm cái đầu cùng lìa khỏi cổ, thảm trạng ấy e các người lại càng không dám nhìn đến nữa. Uất Trì Hàn Ba người nên nghĩ thêm phải làm thế nào mới phải?

Bồng Thượng Tiên Thanh ngẩng đầu lên, đôi mắt thâm quầng và sưng húp gào to:

– Uất Trì Hàn Ba người đã quên mất hùng phong của Đại thảo.

nguyên, quên mất uy danh của Vô song phái và huấn thị của chưởng môn đại sư huynh về mục đích của lần xuất chinh này rồi ư? Người muốn bọn này trở thành tội nhân của Vô song phái, làm điểm nhục uy danh của Vô song phái hả? Hãy nghĩ đến những đệ tử đã thảm tử, họ chết đi mang theo biết bao oan ức, hãy nghĩ đến tiếng khóc thống thiết của gia đình họ

Thế là lưng đao cứng rắn lại tới tấp giáng vào sau lưng Thượng Tiên Thanh, và sau ngay khi ấy Triển Bách Dương cũng cất tiếng gào to:

– Các vị huynh đệ hãy đòi lại nợ máu để bọn này được chết một cách oanh liệt, xứng đáng là dũng sĩ của Vô Song Phái... đừng để bọn này chết không nhắm mắt, vong hồn tử hống không dám quay về Đại thảo nguyên...

Và lưng đao cũng chiếu cố vào Triển Bách Dương. Cạnh đó “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu cũng thống thiết hét vang:

– Hãy xông lên, xông lên đi... đừng lo ngại cho bọn này, bọn này chết không đáng kể, chỉ cần được chứng kiến bọn khốn kiếp này đền tội thôi...

“Hắc Phiếu Tử” Khâu Phú Quý cũng hét to

– Bọn này nhục nhã lắm rồi... mọi người đừng bận tâm làm gì nữa... chết thì chết hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán...

Lưng đao tới tấp giáng vào lưng họ, thậm chí có gã áo da còn tát tai họ nhưng vẫn không sao ngăn được tiếng gào thét của họ, nặc dù tiếng gào thét đã lạc hẳn đi không còn nghe rõ nữa

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lăng buông tiếng cười khẩy, gằn giọng nói:

– Uất Trì Hàn Ba, chúng ta không nên mất thời gian nữa. Có bằng lòng chấp

nhận điều kiện hay không là tùy ý các người, lão phu sẽ chờ người nửa giờ, nếu các người vẫn chưa trả lời thì chờ trách lão phu tàn nhẫn.

Uất Trì Hàn Ba rướm nước mắt thờ thần nhìn năm vị huynh đệ đang bị hành hạ trên bờ tường, thớ thịt trên mặt không ngớt co giật, hơi thở dồn dập...

“Cửu Mệnh Lang” Nghiêm Tú cũng chăm chăm nhìn lên bờ tường, ruột gan như đứt đoạn, máu nóng sục sôi, y phải khắc cốt ghi tâm những hình ảnh thương tâm ấy, nguyện thề nhất định sẽ lấy máu báo đền thế là hai kị mã quay phắt lại lao đi như bay. Sau khi tiếp xúc với đội ngũ, lại quay trở về, Uất Trì Hàn Ba ngồi trên lưng ngựa nói to:

– Hồng Song Lãng người hãy nhớ lấy thật kĩ món nợ máu này. rồi đây bọn ta sẽ đến bồi bằng thật nhiều mạng chó của các người, hãy đợi xem!

Những lời nói cực kì bi phẫn ấy rõ ràng vọng vào tai tất cả mọi người trên bờ tường Như Ý Phủ, “Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng thoáng biến sắc mặt, mắt rục hàn quang, lạnh lùng nói:

– Uất Trì Hàn Ba, người chưa về bẩm báo với chưởng môn mà tự ý quyết định được ư?

– Hồng Song Lãng, thành thật cho người biết bản tôn chủ đã sớm phụng mệnh chưởng môn sư huynh, bắt chấp mọi hi sinh đánh và hỏa thiêu Như Ý Phủ. Không có thỏa hiệp, không chấp nhận bất kì điều kiện nào cả. Tất cả mọi người bản phái thà truy điệu phục hiếu ba năm sau khi ban sự trở về Đại thảo nguyên, chứ không thể để cho người uy hiếp. Hãy từ bỏ ý định đó đi!.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng nhếch môi cười đầy sát khí tiến tới hai bước cao giọng nói.

– Vậy là các người không chấp nhận điều kiện của lão phu chứ gì? Các người muốn trở nhìn thủ túc huynh đệ các người rơi đầu phải không?

Uất Trì Hàn Ba khẽ rít qua kẽ răng:

– Hồng Song Lãng, lão già chó trời đánh sấm bổ kia người cứ thử xem!

Hồng Song Lãng nhẹ đưa tay vuốt râu quay sang lão nhân mặt xanh nói:

– Hồ Cực hãy mau chém đầu Khâu Phú Quý trước!

Lão nhân mặt xanh Hồ Cực gạt đầu, đoạn lạnh lùng nói:

– Các người đâu mau chém đầu Khâu Phú Quý và bêu đầu hấn lên!

Hai gã áo da đứng sau Khâu Phú Quý Liền buông tiếng dạ ran, hùng hổ mang Khâu Phú Quý tới trước, đập mạnh vào khuỷu chân làm cho y quỳ xuống, song Khâu Phú Quý vẫn ương ngạnh đứng lên tuy bị đập cho lảo đảo song nhất định không quỳ

Hồ Cực bực tức quát:

– Dừng dừng đằng nữa, chém quách hẳn đi!

Hai gã áo da buông tiếng hừ mạnh, gã mặt rỗ bên trái giơ đao lên bổ mạnh xuống đầu Khâu Phú Quý...

Thốt nhiên gã mặt rỗ rú lên một tiếng thảm khốc, như bị một sức mạnh vô hình hất bay ra khỏi thành tường, tay chân quơ loạn xạ rơi thẳng xuống đất.

Biến cố đột ngột ấy đã khiến tất cả người của cả hai phía thấy đều sững sờ, nhất là bọn Như Ý Phủ lại càng bàng hoàng kinh hãi. Dưới sự bao vây của nhiều cao thủ thế này kể cả “Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng, vậy mà lại để cho người ta ra tay ám toán, chẳng những không chém đầu được Khâu Phú Quý mà ngay cả đao phủ thủ của mình lại táng mạng trước thật là chẳng còn nổi nhục nhã nào hơn.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng vụt đứng lên và quay phắt lại, vẻ mặt đanh lạnh nói nhanh:

– Xin năm vị huynh đài Trường Hồng Phái hãy canh giữ nghiêm ngặt tại đây, chớ nên khinh xuất rời khỏi. Dương Đồ, Hồ Cực hai mục lập tức truyền lệnh cho các cao thủ các phái tức khắc sục tìm gian tế. Trần đầu mục, báo cáo với Đỗ quản gia chuẩn bị đối phó với bọn chuột nhắc Vô Song Phái.

Năm lão nhân áo bào xám tự nãy giờ lặng thinh liền cùng gật đầu “Phản Hồi Thất Thoá” Dương Đồ và Hồ Cực cũng vâng dạ lia lịa và hai gã áo da đứng cách năm bước cũng vội cung kính khom mình rồi tất tả bỏ đi.

Trong khi ấy đội thiết kỵ của Vô Song Phái reo mừng vang dội, họ biết có người trong bóng tối bảo vệ cho tôn chủ và huynh đệ của mình.

Trong tiếng reo hò hoan hỉ có tiếng đại loan đao vung động loang loáng

Uất Trì Hàn Ba ngồi trên ngựa cùng nhìn nhau mỉm cười, đoạn giục ngựa chạy về đội ngũ của mình.

Thế là tiếng tù và bi tráng vang lên inh ỏi, đội thiết kỵ Phi Tự môn bên khu rừng đã dẫn đầu triển khai tấn công, tiếng vó ngựa rập rền làm rung chuyển rừng núi.

– Xông lên...

– Sát...

Tiếng thét đinh tai nhức óc, đội thiết kỵ Mãng Tự môn cờ bên phải cũng bắt đầu xông tới, đất tuyết tung bay kim hoàn lấp lánh, tiếng vó câu vang động như sấm rền.

Lập tức bọn người Như Ý Phủ trên bờ tường thấy đều thù người ra như phỗng đá tay cầm vũ khí nhưng đã quên mất phản ứng cần có của bản thân trước uy thế khủng khiếp của đối phương.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng vẫn điềm tĩnh lạnh lùng nói:

– Hồ Cực, hãy ra lệnh cho mười ba “Tiễn huyết” đã được tu sửa phóng tiễn.

Hồ Cực liền lớn tiếng quát:

– “Tiễn huyết” phóng tiễn.

Lập tức tiếng kim loại chuyển động vang lên, mười ba tảng đá vuông vức dài chừng một trượng ở nơi giữa bờ tường đã ngã xuống, hiện ra mười ba giàn sắt lấp đầy tên nhọn.

Lúc này đội thiết kỵ của Vô Song Phái chỉ còn cách bờ tường chưa đầy hai mươi trượng nữa thôi, bọn đại hán áo da đứng sau giàn tên lập tức kéo dây

Thế là hàng ngàn mũi tên nhọn bắn ra như mưa bắc về phía thiết kỵ Vô Song Phái.

Những dũng sĩ đến từ Đại thảo nguyên vốn đã luyện tập cưỡi ngựa từ bé, kỹ thuật của họ có thể nói đã đạt đến mức siêu tuyệt. Hơn nữa trước khi tấn công Như Ý Phủ, họ đã được báo trước về sự mai phục tên nỏ của kẻ địch, do đó đã sớm cẩn thận đề phòng. Ngay khi loạt tên đầu tiên bắn tới, hàng thiết kỵ tiên phong đã đưa thuẫn bạc ra cản trước đầu ngựa và cũng che chở cả đầu và ngực mình, hàng thứ hai và thứ ba lệ làng tách sang hai bên, thuẫn bạc trong tay xoay tít nghiêng người sang một bên dẫm chân lên bàn đạp, miệng ngâm đại loan đao, những ngọn cương thoa sáng loang tới tấp phóng trả. Tuy vậy vẫn có vài người trúng tên ngã ngựa.

Thế là trong tiếng hí vang, tiếng người hò la dậy trời, chẳng mấy chốc bọn xạ thủ trong mười ba “Tiễn huyết” thấy đều táng mạng dưới những ngọn cương thoa sắc nhọn và ngay cả bọn Như Ý Phủ trên tường cũng rất nhiều người trúng phải cương thoa lũ lượt rơi xuống đất.

Cảnh tượng trên bờ tường hết sức hỗn loạn, tiếng quát tháo, tiếng mắng chửi, tiếng gào rú, tiếng rên la hòa lẫn nhau hết như chốn địa ngục

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lãng lần đầu lộ vẻ tức giận lẫn lo âu, gằn giọng quát:

– Hãy chém đầu Thương Tiên Thanh!

Thương Tiên Thanh ngửa mặt cười vang khản giọng lớn tiếng nói:

– Hồng Song Lãng, chúng ta kẻ trước người sau, bổn tôn chủ rồi cũng sẽ ngay lập tức thấy thủ cấp của người bị treo trước cổng Như Ý Phủ thôi!

“Hắc Nhiệm Công” Hồng Song Lãng giận dữ quát:

– Chém ngay!

Hai gã áo da đứng sau Thương Tiên Thanh lập tức dạ ran, hai ngọn quý đầu đao loáng lên, nhanh như chớp chéo nhau bổ xuống đầu Thương Tiên Thanh.

Song kì sự lại xảy ra hai ngọn quý đầu đao bỗng nhiên rung mạnh, lưỡi đao sáng loáng “Phập” một tiếng, đâm vào bụng hai gã đao phủ, trong tiếng rú thảm khóc, hai gã áo da ôm nhau ngã lăn ra đất.

Ngay khi ấy Hồng Song Lãng bỗng cất tiếng hú dài tung mình lao về phía một góc tối cách ngoài mười trượng. Nơi đó chính là chỗ ẩn nấp mới của Hạng Chân. Vừa rồi chàng hai lần cứu nguy cho Khâu Phú Quốc và Thương Tiên Thành đều sử dụng thủ pháp cách không đả huyết, đương nhiên chàng biết đó là một hành động rất mạo hiểm và dễ bại lộ hành tung song vì tình thế bắt buộc, không vậy thì làm sao cứu được các hào sĩ Vô Song Phái?.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng vừa lao đến gần, Hạng Chân bỗng tiếng cười vang vọt người lên không chớp nhoáng tung ra hai mươi chưởng kinh phong ào ạt ập đến “Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng vội lách người ra xa tiếng “Soạt soạt” vang lên liên hồi trên vách đá lập tức hiện ra hai mươi vết toác sâu hệt như đao bổ.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng giật nảy mình, chưa kịp lao đến thì năm gã đại hán áo xanh đã rú lên thảm khóc, văng bắn ra ngoài bờ tường rơi xuống đất.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng tức tối quát:.

– Hoàng Long thì ra là người

Hạng Chân cười khẩy:

– Hồng Song Lãng, khá khen lão còn nhận ra Hạng mỗ

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng tiến tới một bước gần giọng:

– Hạng Chân, người đã liên tiếp sát hại người của Như Ý Phủ, lão phu phải bầm vằm người ra làm muôn mảnh, moi tim người để tế vong hồn của họ thì mới hả dạ...

Hạng Chân bĩu môi cười ngạo nghễ:

– Lão cứ ra tay thử xem!.

“Hắc Nhiêm Công” Hồng Song Lãng thách thức:

– Hạng Chân tiểu bối, người có gan thì hãy cùng lão phu xuống dưới, một đối một quyết một phen sinh tử?

Hạng Chân cười khẩy:

– Lão dẹp cái trò ấy đi. Hạng mỗ không bị mắc lừa đâu. Hạng mỗ hãy còn nhiều việc phải làm không rảnh để mà quần thảo với lão đâu.

Hồng Song Lãng mai mỉa:

– “Hoàng Long” Hạng Chân đại danh lừng lẫy, vậy mà lại nhút nhát thế này ư?

Hạng Chân nhướn mày đánh giọng:

– Hồng Song Lãng, lão không khích được Hạng mỗ đâu. Tin chắc là lão cũng hiểu rất rõ Hạng mỗ có nhút nhát hay không? Hạng mỗ không để cho người dẫn dụ khỏi đây và đại đột giao thủ với lão đâu. Hồng Song Lãng, hôm nay phải cho lão

nếm mùi những đòn sấm sét, hôm khác nhất định Hạng mỗ sẽ hầu tiếp nhưng e rằng lão không còn cơ hội nữa rồi.

Hồng Song Lãng vừa định nói tiếp, bỗng nghe “vù vù” vang lên liên hồi vội quét mắt nhìn. Chỉ thấy hàng trăm ngàn dây da đen nối liền với Kim Long trảo tối tấp bay tới, bầu chặt vào thành tường, những đệ tử Vô Song Phái từ phía dưới theo dây da thoăn thoắt trèo lên.

Hồng Song Lãng nghiêng răng cắn hờn nói:

– Người tưởng chỉ bằng vào sức mỗi mình người là có thể tiếp ứng phỉ đồ Vô Song Phái, giải cứu được năm người bị bắt giữ ư? Người thật tự cao và chủ quan quá!

Hạng Chân lạnh lùng nói:

– Hạng mỗ chưa bao giờ tự khinh mình bao giờ cả.

Hồng Song Lãng bỗng buông tiếng cười vang, quát lớn:

– Hãy nhất tề hạ thủ, giết hết năm tên tù nhân cho ta!

Vừa dứt lời đã thấy năm bóng người áo xám từ năm phía khác nhau lao đến trước mặt.

Hồng Song Lãng quét mắt nhìn, lập tức giật mình hồi hải:

– Trường Hồng lão huynh, tại sao huynh lại đến đây? Dâu thể rời xa bọn tù nhân kia được, xin hãy mau quay lại giết sạch bọn họ...

Năm vị áo xám chính là năm vị đứng đầu trong “Trường Hồng Thất Tuyệt” giờ đây họ đang chia ra năm hướng tấn công thuận lợi, bao vây Hạng Chân ở giữa, năm đôi mắt đều ngập vẻ căm thù nhìn chăm chú vào mặt Hạng Chân.

Một lão nhân thấp bé trông cao tuổi nhất cất giọng trầm lạnh nói:

– Hồng lão ca, xin lão ca hãy tự đến hạ sát bọn tù nhân kia, giao Hạng Chân cho bọn này, huyết thủ của lục đệ và thất đệ phải được đệ trả.

Hắc Nhiêm Công Hồng Song Lãng mắt đưa nhìn cảnh chém giết hỗn loạn cùng khắp, người của Vô Song Phái trèo lên mỗi lúc một đông, lão không khỏi tức giận lẫn sốt ruột nói:

– Nhưng tù nhân không thể để cho chúng cứu mất...

Lão nhân mũi quặp kiên quyết:

– Bọn này cần hấn, Hồng lão ca!

Ngay khi ấy bên kia vọng đến tiếng của Dương Đồ nói:

– Bẩm lão gia giết hết phải không?

Hồng Song Lãng ngoảnh lại quát:

– Chấm mau lên các người còn chờ gì nữa?

Bóng người nhấp nhoáng, Hạng Chân loáng cái đã biến mất với thân pháp “Hóa Long Phi Nguyệt”.

Trong tiếng quát vang giận dữ năm lão áo xám đồng thời xuất chưởng tấn công, song ngoại trừ cát đá tung bay, đối thủ đã biến mất tự bao giờ

Hắc Nhiêm Công Hồng Song Lãng dấu sao cũng võ công tinh thâm, phản ứng nhanh nhạy. Trong khoảnh khắc lão ấy đã đuổi hơn năm trượng, đồng thời tuyệt kỹ “Trường quái chưởng khuyên cửu thức” danh chấn thiên hạ của lão cũng đã được thi triển, chỉ thấy bóng chưởng bay đi như tia chớp, đuổi theo Hạng Chân như bóng với hình.

Song vẫn không sao đuổi theo kịp, chớp mắt Hạng Chân đã lao đến trước mặt năm tù phạm Vô Song Phái. Ngay khi ấy Dương Đồ và Hồ Cực cùng bảy gã áo da đang vung đao lẫn chưởng cùng bổ xuống năm tù phạm.

Trăm chưởng của Hạng Chân bay đến như tia chớp, liền tức tiếng rú thảm khốc vang lên liên hồi, bảy gã áo da văng bắn ra xa, máu tươi phun xối xả, Dương Đồ và Hồ Cực cũng loạng choạng thoái lui, trên vai Dương Đồ máu tươi tuôn chảy, còn Hồ Cực tuy thọ thương song sắc mặt trắng bạch như xác chết.

o O o